

тѣ, които бѣ оставила покойната първа жена на Калояна. Мария имаше право на нея толкова, колкото и на огромнитѣ богатства, които бѣ получила въ наследство отъ дѣда си Алцека. Но сирачето не подозираше нищо, не знаеше, че приходитѣ отъ имотитѣ ѝ отиватъ за безкрайнитѣ разходи по тържествата и даренията, които тѣй щедро пилѣше настойника ѝ — царь Бориль. И затова се зарадва — съ женска жажда по блѣскавитѣ и красиви нѣща — на хубавия даръ.

На отиване за църквата, царската кочия бѣ обградена отъ тълпи ликуващъ народъ. Млади девойки и деца хвърляха връзъ госпожа Теодора, царицата и Мария китки мирзлива върбичка, късметниче, бѣло звездиче, червена кумунига, кандилки . . . На слизане предъ църквата, стражитѣ съ мѣка запираха тълпитѣ, които се притискаха да изразятъ възторга и радостта си.

Следъ всѣки победенъ походъ войскитѣ се връщаха съ ценна и обилна плячка: щитове, копия, скъпи кожи и копринени туники, пешацитѣ водѣха по 2—3 коня, други предпочитаха пленници за прислуга и помощъ въ домашната работа, а наемницитѣ получаваха богата плата.

Внезапно единъ младъ момъкъ се хвърли къмъ царицата.

Целгуба изписка и се дръпна назадъ. Стражи препрѣчиха копията си предъ нея. Страторъ Златанъ се спусна съ издигната сабя.

Момъкъ падна на колѣне, прострѣ ржце, извика съ пресѣченъ отъ сълзи гласъ:

— Милость! Милость прося, свѣтла царице . . . Само ти можешъ да ми помогнешъ!

Стражитѣ спуснаха петицитѣ на копията къмъ земята, страторътъ прибра сабята си въ капията. Царицата се окопоти, смутена отъ чудната и неочаквана уплаха, която я бѣ обхванала.

— Милость! — продължаваше да вика момчето — утре перпиракътъ ще ни продава стоката, защото не сме си платили кумерка. А търговията ни тази година вървѣ зле, не можахме да си приберемъ вересиитѣ на време. Баща ни